

شکر خند

دل و جانم به یادت هست در بند
ز گفتارت تراود شکر و قند
من از شهد زبانت تر زبانی
از آنکه بگذرد سی سالی و چند

تبسم های شیرینت بنام
دل و دین را بری با یک شکرخند
أسیر دام عشقت گشته ام من
کمند گیسویت کرده مرا بند

نه دیدار گل رویت میسر
نه یارایی که دل بتوان ز تو کند
أسیر عشقم و سر تا به پا غم
مرا در بستر غم بیش میسند

شوی آنکه خبر از یار دیرین
کاجل ناگه مرا از پای افکند
چو افتادم ز پا آنکه بگویی
عجب رستی از این دام و از این بند

پایان